

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: S. T.**, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2013, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 4. 2013, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná zamítavě rozhodla ve věci žalobcových námitek proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2013, č. „X“, kterým mu s odkazem na ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítla žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2013 není žalobce invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 20%, zatímco pro vznik invalidity alespoň prvního stupně je nutný pokles minimálně o 35%. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno s odůvodněním, že v rámci námitkového řízení sice byla zjištěna žalobcova invalidita prvního stupně pro 35% míru poklesu žalobcovy pracovní schopnosti ke dni 4. 2. 2013, nicméně žalobci nárok na invalidní důchod nevznikl, neboť nemá dosaženou potřebnou dobu pojištění.

V žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť má za to, že dosáhl potřebné doby pojištění. V minulosti pracoval v družstvu Meliorace v Ústí nad Labem, avšak o této pracovní činnosti nemůže dohledat žádné doklady. Dále je žalobce přesvědčen, že určité doby pojištění dosáhl i ve výkonu trestu, vedle toho žalobce pracoval u p. Z., který v mezidobí již zemřel, a to nejméně 3 roky, ačkoliv žalovaná uvádí pár měsíců. K tomu žalobce doplnil, že žalovaná mu sice sdělila, že dosažení potřebné doby pojištění musí doložit on, avšak žalobce neví, kde má doklady sehnat a kolik doby mu vlastně schází, když v současných občanských průkazech není již evidována pracovní činnost.

V doplnění žaloby ze dne 6. 6. 2013 žalobce uvedl, že je od roku 2009 stále veden v evidenci úřadu práce, přičemž žalovaná mu neustále opakuje, že nemá dosaženou potřebnou dobu pojištění. Poprvé o invalidní důchod žádal v roce 2010 a od té doby ještě asi 4x, ovšem vždy neúspěšně. Opětovně uvedl, že pracoval v družstvu Meliorace v Ústí nad Labem v roce 1967 a 1968, ovšem k tomu již neexistuje archiv. Poté pracoval u p. Z. také přes rok a půl, přestože mu žalovaná uznává jen asi půl roku. Žádné doklady při ukončení pracovních poměrů žalobce nedostal, přičemž žalobce je nemá kde dohledat, kdy i p. Z. je asi 5 let po smrti. V mezidobí své evidence na úřadu práce žalobce dělal brigádu u p. S., a to asi přes rok, kdy žalobce měl za to, že se mu tato činnost započítává do doby pojištění. Žalovaná mu ovšem eviduje jen rok za 3 roky. Dále žalobce uvedl, že od prosince 2011 dosud je práce neschopný, což mu žalovaná započítává do doby pojištění jeden rok za tři roky, i když je nemocný. Závěrem žalobce uvedl, že mu schází započtení do doby pojištění i jeho pracovní činnost během výkonu trestu, když pracoval v Rýmařově, a to Plastymatu v Liberci, dále na stavbách ve Vratislavicích, avšak když tam žalobce volal, nějaká paní mu sdělila, že nic o jeho pracovní činnosti evidováno nemají.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že na základě žalobcových námitek bylo přezkoumáno prvoinstanční rozhodnutí v plném rozsahu, kdy byl ve věci vypracován posudek Lékařské posudkové služby, pracoviště pro námitkové řízení, pracoviště Ústí nad Labem. Tímto posudkem byla u žalobce sice shledána invalidita prvního stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, a to k datu 4. 2. 2013, nicméně žalobce, který je starší 38 let, nedosáhl potřebné doby pojištění. Pro splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod je totiž u žalobce nutné buď získat: alespoň 5 let pojištění v posledních 10 letech před vznikem invalidity, kdy ovšem žalobce získal v rozhodném období od 4. 2. 2003 do 3. 2. 2013 jen 3 roky a 266 dnů pojištění, nebo získat: alespoň 10 let pojištění v posledních 20 letech před vznikem invalidity, kdy ovšem žalobce získal v rozhodném období od 4. 2. 1993 do 3. 2. 2013 jen 4 roky a 41 dnů pojištění. Dále žalovaná uvedla, že žalobci bylo možné započít do doby pojištění dobu, po kterou byl v evidenci úřadu práce, v maximálním možném zákonném rozsahu 3 let, což bylo učiněno. Žalovaná trvá na tom, že žalobci započítala všechny získané doby pojištění ve správném rozsahu a v souladu s dostupnými evidenčními materiály. K tomu dodala, že pokud žalobce disponuje dalšími doklady prokazujícími dosažení doby pojištění, je nutné je žalované doložit, jinak je žalovaná nemůže zohlednit. Závěrem žalovaná podotkla, že nesplnění potřebné doby pojištění je možno řešit pomocí dobrovolného důchodového pojištění, a proto se žalobce může obrátit na příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení dle svého trvalého pobytu, která mu v tomto směru poskytne nápomoc. Za daného skutkového stavu ovšem žalovaná trvá na zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 4. 12. 2013 žalobce požadoval vyhovění žalobě s poukazem na jeho špatný zdravotní stav. Trpí totiž výraznými obtížemi s dolními končetinami a v mezidobí i přidruženě s ramenem, když díky potížím s chůzí upadl na rameno. Dále uvedl, že neví, jak by měl lékaře přesvědčit o tom, že jeho potíže s dolními končetinami mu v běžném životě přinášejí velké problémy. K posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2013, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, nevznesl žádných výhrad, když jej shledává objektivním.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2013.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žalovaná při svém rozhodování o žalobcových námitkách nepochybila a že žaloba není tudíž důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě posudkové lékařky pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, která při zjišťovací lékařské prohlídce dne 4. 2. 2013 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že u žalobce je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole IX., odd. B, položce 3, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20%, s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 13. 2. 2013 výše citované prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že není invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla jeho pracovní schopnost pouze o 20%, zatímco pro vznik invalidity alespoň prvního stupně je nutný pokles minimálně o 35%. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že od konce roku 2011 je stále v pracovní neschopnosti, když byl na 3 operacích s levou nohou, která brní a je necitlivá a nelze na ni došlápnout. Dále namítal, že operaci pravé nohy odmítl, protože mu poskytuje oporu a je stabilní, ačkoliv při delší chůzi má i v ní křeče. Dále žalobce uvedl, že by rád pracoval, ale dle posudku je schopen vykonávat práci pomocného dělníka. Léčit se začal v roce 2011 a jeho

stav je neměnný. Na podporu svých tvrzení přiložil nálezy z odborných vyšetření a propouštěcí protokoly z chirurgické kliniky.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 21. 3. 2013, který vypracovala příslušná posudková lékařka Lékařské posudkové služby ČSSZ, pracoviště Ústí nad Labem. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru a Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, že u žalobce rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole IX, oddílu B, položce 3, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35%, s tím, že datum vzniku invalidity byl stanoven k 4. 2. 2013. Nicméně žalovaná přes tento posudkový závěr v žalobou napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že žalobcově žádosti o invalidní důchod nelze vyhovět, jelikož ten nemá dosaženou potřebnou dobu pojištění, a proto námitky žalobce byly zamítnuty a bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 13. 2. 2013.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69%, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70% též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se

zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím o zamítnutí žalobcovy žádosti o invalidní důchod žalobci, které následně potvrdila žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, a to s odůvodněním, že sice u žalobce byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku mu poklesla míra pracovní schopnosti o celkových 25%, ovšem pro vznik invalidity alespoň prvního stupně je nutný pokles minimálně o 35%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda u něj nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35%, když brojí proti rozhodnutí žalované o odnětí invalidního důchodu. Pokud by žalobce byl shledán invalidní v určitém stupni, poté by bylo namístě zjistit, zda dosáhl potřebné doby pojištění, jinak zjišťování dosažení doby pojištění bez současného splnění podmínky invalidity v určitém stupni ztrácí na významu.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky Lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 17. 10. 2013. Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen odborným lékařem z oboru interního lékařství. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Žalobce při jednání komise předložil nový lékařský nález, který byl vydán po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to nález MUDr. B. ze dne 15. 10. 2013. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Na základě posouzení obvodní zdravotní dokumentace MUDr. B., spisové dokumentace a posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce nebyl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je ischemická choroba dolních končetin se stavem po úspěšné revaskularizační operaci oboustr., kdy byl proveden aortobifemorální by-pass a vlevo ještě provedena rekonstrukce pomocí cévní protézy femoropopliteální rekonstrukce z funkčního hlediska s velmi dobrým výsledkem. Tato femoropopliteální rekonstrukce byla plánována i na pravou dolní končetinu, ovšem žalobce operaci odmítl, navíc ani při jednání komise si na potíže s touto končetinou nestěžoval. Dle komise žalobce uváděl potíže jen s levou dolní končetinou, kdy popisoval lehké projevy neuropatie. Komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce posoudila dle kapitoly IXII., odd. B, položka 3, písmeno b), kdy ze zde uvedeného procentního rozmezí 15 – 20% stanovila 20% pokles, tj. komise použila střední hranici rozmezí, a to s ohledem na lehkou neuropatii levé dolní končetin, dále na samotnou ischemickou chorobu dolních končetin s dobrou korekcí a funkcí po revaskul. zákroku a klaudikačním intervalem na pravou dolní končetinu až 1 km, kdy by byla použit a maximálně dolní hranice rozmezí 15%. Dále komise výslovně uvedla, že se nemohla ztotožnit s posudkovým závěrem posudkové lékařky v námitkovém řízení, když její posudek považuje komise z funkčního hlediska za nadhodnocený, jelikož žalobce z funkčního hlediska kritéria uvedená v položce 3, písm. c) citované vyhlášky, kapitoly a oddílu nesplňoval. Závěrem komise uvedla, že jiným závažným onemocněním žalobce netrpěl, neboť ostatní onemocnění jako např. lehká gonarthrosa jednostranná významně žalobce nelimitovala v pracovním procesu. Komise uzavřela, že žalobce byl k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nadále schopen vykonávat lehké až středně těžké pomocné dělnické práce jako dosud.

Po zhodnocení výše predestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem jednala v řádném složení, že posudek ze dne 17. 10. 2013, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce byl přítomen při jednání komise a byl přešetřen přítomným odborným lékařem z oboru interního lékařství.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom naprosto shodně jako posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ohledně míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce dospěli k naprosto shodnému závěru, že dosahuje 20%, nicméně přes tuto skutečnost je patrné, že žalobce nesplnil podmínku základní podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod, která je zakotvena v ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a to dosažení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti minimálně ve výši 35%. K posudkovému hodnocení posudkové lékařky Lékařské posudkové služby ČSSZ, pracoviště Ústí nad Labem výslovně uvedli, že s jejím hodnocením nesouhlasí, její posudek považuje komise z funkčního hlediska za nadhodnocený, protože žalobce z funkčního hlediska kritéria uvedená v položce 3, písm. c) citované vyhlášky, kapitoly a oddílu nesplňoval.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 17. 10. 2013 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních

věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaní ani samotný žalobce, poté co byli seznámeni s tímto posudkem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pro úplnost soud uvádí, že za situace, kdy žalobce nebyl v řízení před soudem shledán invalidním alespoň v prvním stupni, ztratilo jakkoliv na významu, aby se soud dále zabýval případným splněním dosažení potřebné doby pojištění ze strany žalobce pro vznik žalobcova nároku na invalidní důchod, jelikož obě podmínky je nutno splnit současně, jak již soud poznamenal výše.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 9. 4. 2013. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 9. 4. 2013 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. prosince 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová